

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Δυσσιώμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομὰς ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λσπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτικῆς

Περίοδος Β'—Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 14 Νοεμβρίου 1898

Ἔτος 20^{ον}—Ἀριθ. 48

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

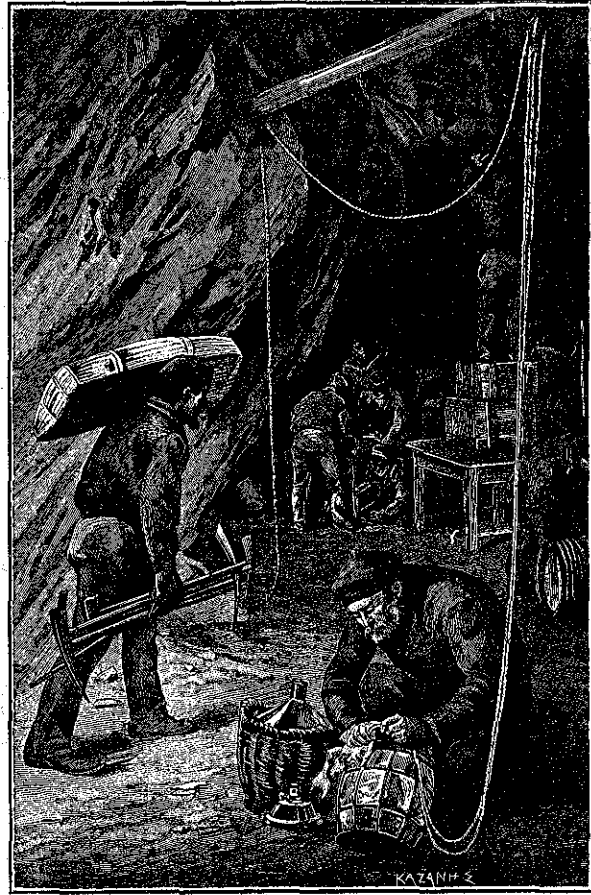
Βραβεύθην ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας (Συνέχεια· ἴδε σελ. 369)

σις, τὴν ὁποίαν θὰ ἐλαμβάναμεν κατόπι, πρὸς τὸ παρὸν δὲν εἶχαμεν νὰ πράξωμεν ἄλλο τι καλλίτερον, παρὰ νὰ ἐναποθηκεύσωμεν ἀσφαλῶς τὸ φορτίον τοῦ Ἀλβέρτου καὶ νὰ προδῶμεν εἰς πρόχειρον ἐγκατάστασιν.

Διὰ τῶν κλιτύων τοῦ ὀγκοπάγου ἐπανήλθοντες εἰς τὸ ὄροπέδιον, καὶ ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ συνεκάλεσε τοὺς ἄνδρας του εἰς συνάθροισιν. Οὐδεὶς ἔλειψεν, εἰ μὴ μόνον ὁ Δίρκ Πέτερς, ὁ ὁποῖος εἶχε διακόψῃ ὀριστικῶς πᾶσαν σχέσιν μετὰ τοῦ πληρώματος. Ὁ πλοίαρχος, ἔλαβε τότε τὸν λόγον καὶ ἐξέθεσε τὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων μετὰ πάσης ἀκρι-

βείας ἀλλὰ καὶ μετὰ θάρρους. Ἐν πρώτοις ὠμίλησε περὶ τῆς ἀνάγκης, ἥτις ἐπεβάλλετο, νὰ μετακομισθῇ ἀμέσως τὸ φορτίον εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ἀσφαλίσθῃ εἰς ἕν τῶν σπηλαίων τῆς ἀκτῆς. Ὡς πρὸς τὴν διατροφήν, διεβεβαίωσεν ὅτι τὰ τρόφιμα, τὰ ὁποῖα εἶχαμεν, θὰ ἦσαν ἀρκετὰ δι' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ χειμῶνος, ὅσον μακρὸς, ὅσον δριμύς καὶ ἄν ἦτο. Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς καύσιμου ὕλης, ἐδήλωσεν ὅτι ὁ ἀνθραξὶ δὲν θὰ μας ἐλείπεν, ἥρκει μόνον νὰ μὴ τον κατασπαταλήσωμεν, — καὶ ἦτο εὐκόλον τοῦτο, διότι ὑπὸ τὸν τάπητα τῆς χιόνης καὶ τὸ κάλυμμα τῶν πάγων, οἱ διαχειμάζοντες ὄψηφον καὶ τὰ μεγαλύτερα φύχη τῆς πολιτικῆς ζώνης.

Ἐμμεν ἀκόμη ἐν ζήτημα δυσσεπίλυτον καὶ ἀκανθῶδες, — τοῦτο δὲ ἀνεκινήθη ὑπὸ τοῦ ὑποναυκλήρου. Ἐπρόκειτο νὰ ποφασισθῇ κατὰ ποῖον τρόπον θὰ ἐχρησιμοποιεῖτο ἡ λέμβος, ἡ μόνη τὴν ὁποίαν εἶχαμεν εἰς τὴν διαθέσιν μας. Ἐπρεπε νὰ την κρατήσωμεν διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς διαχειμάσεως ἢ νὰ τὴν μεταχειρισθῶμεν πρὸς ἐπιστροφήν εἰς τὸ παγόφραγμα; — Ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ δὲν ἠθέλησε νὰ ποφασισθῇ. Ἐζήτησε μόνον νὰ ἀναβληθῇ ἡ λύσις τοῦ ζητήματος ἐπὶ μίαν ἢ δύο ἡμέρας. Ὁπωσδήποτε, εἶπε, δὲν ἔπρεπε νὰ λησμονηθῇ ὅτι ἡ λέμβος μόνον δέκα ἢ δώδεκα ἄνδρας ἠμποροῦσε νὰ περιλάβῃ. Ἐπομένως πρῶτα ἔπρεπε νὰ ἐργασθῶν ὅλοι διὰ τὴν ἐγκατάστασιν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔμενον, ἂν ἀπεφασίζετο ἡ ἀναχώρησις τῆς λέμβου, ὅτε καὶ θὰ ὄριζοντιο διὰ κλήρου οἱ ἐπιβάται τῆς. Συγχρόνως ὁ πλοίαρχος ἐδήλωσεν, ὅτι οὔτε ὁ Τζέμ Βέστ, οὔτε ὁ ναύκληρος, οὔτε ἐγώ, οὔτε αὐτός, εἶχομεν τὴν ἀξίωσιν νὰ ἐξαιρεθῶμεν τῆς κληρώσεως, ἀλλ' ὅτι ὅλοι θὰ ὑπετάσσόμεθα εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς τύχης. Προσέθεσε δὲ, ὅτι ὅσοι

«Ὅλοι ἐφαίνοντο πειθαρχικοὶ καὶ ἀνέπτυσσον ζῆλον ἀξίειαν.» (Σελ. 378, σελ. 6'.)

Μικρὸν Διάβολον, Φαρέτραν τῆς Ἀρτέμιδος, Ἀδραν τοῦ Βουνοῦ καὶ Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα — ὁ Δ. Π. Δρίβας μετὰ τὴν Σερητευμένην Συριακὴν — ἡ Ἀδρα τοῦ Βουνοῦ μετὰ τὴν Ἑλένην Κομποῦν, Αἰκ. Κοτζιάλη Γρίβα, Μέλλουσαν Καλλιτέχνην καὶ Μίαν Τρελόυλαν — ὁ Ἀρχιστράτηγος Μιλτιάδης μετὰ τὸν Δίρκ Πέτερς, Βουερλάδαν, Ἀγγορολογιώτατον, Κάτσε-Βρόστο καὶ Τζι. Τζι. Μπούμ. Μπούμ — ὁ Ἦρος τῆς Σύρου μετὰ τὸν Κωστ. Γ. Παπαδόπουλον — ὁ Κόδρος μετὰ τὸν Λούσιον, Ἀστέρα τοῦ Βέγα, Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα, Ἀρχιζιλιανὸν καὶ Ζοφερὸν Μεσαλίαν — ὁ Χρυσόφορος Πακτωλὸς μετὰ τὸν Δὸν Κολοκύνθον Πάτεραν, Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Δέαν, Δὸν Κεχῶνη καὶ Κερκυραϊκὴν Νύκτα — ὁ Ἐμπροσθεὶς μετὰ τὴν Σερητευμένην Ἑλληνοπούλαν, Ἰάνναν, Πλοίαρχον Λάν Γκὺ, Ρωμοπούλαν καὶ Ἀστέρα τοῦ Βέγα — ἡ Πασχαλιὰ μετὰ τὴν Ρομυτὴν Καρόλον Μέρλιν, Ἀσπασίαν Γαλιάρη καὶ Ὀμίλην τῆς Ἀγγλίας — ὁ Ναύαρχος τῆς Βασιλείας μετὰ τὴν Ἑδᾶν Πεστελμαλιζόγλου καὶ Πολύμνιαν Λασκάρου — ἡ Ἰωάννα Γρέθ μετὰ τὴν Ἰωάννην Μαρνέτην, Ἰωάννην Δάρκ, Φλὴν Φλὴν καὶ Μικρὸν Ἰππέα — ὁ Ἀντίλλος μετὰ τὴν Χειμωνιάτικην Διακάδα, Κελαδίστραν, Χρυσόφορον Πακτωλὸν, Τίδν τῆς Νυκτὸς καὶ Μαγευμένην Ἀκρογιαλιάν — ἡ Τσουκνίδα τῆς Τερψιδέας μετὰ τὸν Ἐρμῆν τοῦ Πραξιτέλους — ὁ Ἑθνικὸς Τυγὸς μετὰ τὴν Αἰγυπτίαν Ἀθηνᾶν, Μελαγχολικὸν Ναύτην, Γεράσιμον Βούλιν, Κάριον Σύβα καὶ Ἀστέρα τοῦ Βέγα — τὸ Διανγὸς Ρυάκιον μετὰ τὴν Ἰωάννην Μαρνέτην, Μπονμπουσιμένον Μουαλὸ καὶ Βοσκοπούλαν τοῦ Παρνασσῶ — ὁ Μικρὸς Κατεργάρας μετὰ τὸν Ἀνταρτίον, Νίκον Κατερινόπουλον, Μικρὸν Τυμπακιστὴν καὶ Φασιόπουλον Ἀστρον — ἡ Χειμωνιάτικη Διακάδα μετὰ τὴν Βίγλαν, Σερητευμένην Συριακὴν, Δομηνίον Κῆμα, Πασχαλιάν καὶ Δεσποινίδα Σατωβριάνδον — ὁ Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς μετὰ τὴν Χειμωνιάτικην Διακάδα, Ἀγκάθι, Ὀμίλην τῆς Ἀγγλίας καὶ Κάτσε Βρόστο. — ἡ Ἄλση τοῦ Κηφισσοῦ μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Θάλασσαν, Ἑλληνικὸν Αἶσθημα, Ἀρχιναύαρχον Ἐυρυτιάδην, Φωτοβόλον Τόζον καὶ Μέλλουσαν Καλλιτέχνην

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Ἀρατον, Ἑλληνικὸν Τοπιλοδόλον, Ἀγγὴν Φιλίαν (τὸ ἦρος !), Δέαν Βασιλέα τῶν Κυκλάδων (ὄχι ἡ ἄσκησις ἦτο ἰδική σου, ἀλλ' ὁ Ἀναβίας ἤλλαξε τὴν στικουριαν, ὅπως τὸ κάμνει ἐνίοτε) Τσουκνίδα τῆς Τερψιδέας, Τρικυμιώδη Λευκάταν (καὶ μετὰ ψευδώνυμον, καὶ χωρὶς ψευδώνυμον, ὅπως θέλεις) Πλοίαρχον Λάν Γκὺ, Ροβινσόνα Κροῦσον (ἔστειλα 40 καὶ 41. εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐννοήσω τί συμβαίνει μετὰ τὸ φύλλον σου· εἶσαι ὁ μόνος ἀπὸ τὴν πόλιν σας ποῦ ποραπονεῖται ὅτι δὲν τὸ λαμβάνει τακτικᾶ) Ἥλιαν Σούκαν, Β. Δ. Ἐμμανοὺλ (δι' ἀλλαγὴν ψευδώνυμον, θὰ μου στείλῃς μίαν δραχμὴν καὶ θὰ μου γράψῃς πάλιν τὸ ψευδώνυμον τοῦ ἐπιθυμῆσαι· ἔτσι γίνεται.) Μελαγχολικὴ Ἑλληνίδα (ναί, δικαιολογημένη ἡ σιωπὴ σου· χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ καὶ σοῦ ἔστειλα ὅτι ἐξήγησαι) Δημήτριον Ν. Χατζίσκον, Φωτεινὴν Ἐρμίδον (ἔστειλα) Δ. Δίπλαν (νὰ μου φιλῆσῃ τὴν Κλεαρέτην ποῦ ἄμα ἔλαβες· τὸν καλλιτεχνικώτατον χρυσοδεμένον Ἠρώνα, σοῦ τον ἄρπαξε, καὶ δὲν τὸν ἄρπασεν ἀπὸ τὰ χεῖρα τῆς, παρ' ἀφ' οὗ τὸν ἐτελείεσθε) Ἀναμοστρόβιλον, Μολαίτην, Μπόμ-Μπούμ, Θεόδωρον Γ. Καραγιάννην (σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ἃς γράφεις· ἔστειλα) Σαμακὴν Σημαίαν (κατανοουσιασμένην μετὰ τὸν Ἠρώνα καὶ μετὰ τὴν

φίλιν τῆς Χειμωνιάτικης Διακάδας, τὴν ἠποῖον χωραττεῖ εἰς ἐμὲ) Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα (τώρα ἀναμῖνον καὶ τὰς ἐντυπώσεις σου μετὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ βέλλου· πράγματι, αἱ εἰκόνας τοῦ Ἠρώνα· εἶνε ἐξόχου τέχνης) Γλυκόλαλον Ἀηδόνα (δὲν περᾶσαι· σθάνει νὰ μὴν ἔχῃ περᾶν τὴν ἠποδοσίαν) Ἄλσην τοῦ Κηφισσοῦ (ἡ ὁποία ἔμαθε 50 ψευδώνυμα καὶ εὐχεται... νὰ τα χιλιάσῃ!) Τάνταλον (νὰ ἰδοῦμεν λοιπὸν, θὰ μου γράψῃς;) Δίρκ Πέτερς, Στρατηγὸν Ἄντριβαν, Μαγευμένην Ἀκρογιαλιάν, Ἰπολαίδα (καταχουρούμενην διότι τώρα ἔχει τὴν Ἑλληνικὴν Θάλασσαν εἰς τὸ ἴδιον Τμήμα τοῦ Σχολείου, δελαθὴ κινεῖται, διὰ νὰ δειλοῦν πάντα δι' ἐμὲ;) Ζήτην (νὰ σου ζήσῃ τὸ σκυλάκι σου, ποῦ χάρει μὴ τις!) Γιαννάκη Μαυροῦν. Χρυσόμαλλον Λέοντα (μὴ πολὺ ἄρρησες νὰ μου γράψῃς;) Μαρίαν Μ. Συναδινόσ, Ναύαρχον τῆς Βασιλείας (πῶ, πῶ, νύστα!) Πασχαλιάν, Ἐμπροσθεὶς (ἡ παρὰ κληρίτι σου δεκτὴ· μετὰ μὴν ἡμερῶν θὰ σ' ἔβλεπα εἰς τὰς Ἀθήνας;) Κατατακίαν (ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς εἶνε ἀγῶρι;) Χρυσόφορον Πακτωλὸν (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν Γνώμην) Βαρδάλαιμικμαν (ναί, μαντεύω τὰ αἰσθητά σου, καὶ ἄς μὴ τα γράψῃς· ἡ περιγραφή σου ὡραία!) Ἰωάννην Δάρκ, Χειμωνιάτικην Διακάδα (καλὰ θὰ κάμῃς νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς ἄλλους τοὺς Διαγωνισμοὺς· ἔτσι ἔχεις περισσοτέρους ἐλπίδας Βραβείου ὁ Ὁθέλλος μου ἀντασπάζεται τὸν Ντίκ) Μικρὸν Κατεργάρον (πῶς; εἰς τὴν Πέμπτην Κυριακὴν δὲν εἶχαμεν πᾶρξ εἰς τὸ Φάληρον καὶ τὴν Πίσσαν; εἶνε ἄλλο εἶδος γάτα ἢ Πίσσα μας, ἀφ' οὗ ταξιδεύσῃ ἀκμή!) Ν. Σ. Καράβαν (ἔλαβα τὴν μετὰφρασίν σου· τώρα περιμένει τὴν κρίσιν) Ἀρχιναύαρχον Ἐυρυτιάδην (πολὺ μοῦ ἄρεσε τὸ περιεχόμενον τῆς πρὸς τὸν Ζήκον ἐπιστολῆς σου) Δελφίνα τοῦ Ἐθελίνου (πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ εὐλοκίονεα τῆς ἐπιστολῆς σου) Ἦρος τῆς Σύρου (δύνασαι νὰ ἀτελήσῃς ἀπάντησιν καὶ σὺ) Δημ. Π. Δρίβαν (ὄχι, δὲν εἶνε ἀνάγκη τῆς ἐγκρίσεως τοῦ Υπουργείου) Ἀρχιστράτηγον Μιλτιάδην, Ἀερόστατον (τὰς λύσεις εἰμπορεῖς νὰ τὰς ἀτελήσῃς εἰς ἀνοικτὸν φάκελλον, ἐπιθέτων γραμματισμῶν 5 μόνον λέπτων, ἀλλὰ νὰ μὴ περιέχῃ τίποτε ἄλλο ἐπιστολιμαῖον ὁ φάκελλος, ἐκτὸς τῶν λύσεων) Κλεοπάτεραν Γ. Κωνσταντοπούλου, Δαίδαλον (ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι δὲν θὰ χωρισθῶμεν!) Ἀδραν τοῦ Βουνοῦ (ναί, ἔχεις δίκαιον· ἡ ἐπιστολή σου ἐστάλη ἐκ παραδρομῆς) Δρῆστον Ἐράστον Χριστόπουλον (στέλλε 1 φρ. εἰς γραμματισμῶν, διὰ νὰ λάβῃς τὸν φάκελλον) Φάλοταφ κτλ. κτλ.

Εἰς ὄδας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 2 Νοεμβρίου θάπανησῶ εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 19 Δεκεμβρ

Ὁ ἀρχὴ τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δίδω νὰ γράψῃς τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φράξιλον, ἕν ἕνατος, περιέχει 24 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ 1

- 687. Δεξιόγραφος. Ἐνα ζῶον μ' ἕνα γράμμα ἂν θελήσῃς νὰ συνάψῃς, ἕνα κράτος δίχως κόπον, ἀνορθόγραφον, θὰ γράψῃς. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῶν Κυκλάδων.
- 688. Στοιχειώδης. Ὁ θὰ βγάλω ἢ θὰ βάλω Καὶ εὐθὺς θὰ μεταβάλω Καὶ τι ποῦ με κουρᾶζει. Σ' ἕνα μέρος ποῦ σιωδοῖσαι. Ἐστάλη ὑπὸ Δ. Π. Δρίβαν.
- 689. Ἀναγραμματισμὸς. Μίαν νῆσαν τοῦ Αἰγαίου ἀναγραμματιστῶν Καὶ φυτὸν ἀρωματικῶδες τότε σχηματιστῶν. Ἐστάλη ὑπὸ Χριστοῦ Καλδερμίτην.

- 690. Δίτιγμα. Με φέρουν πάντοτε ὁ χειμὼν, τὰ φύχη καὶ τὰ χιόνια Γι' αὐτὸ ἐγὼ κάμνω εὐτυχεῖς καὶ δυστυχεῖς ἐπίσης. Μπροστὰ σου μ' ἔχεις πάντοτε εἰς δια σου τὰ [χρόνια] ἄλλ' ἂν δὲν μ' εὐρῃς σήμερον, γι' αὐτὸ μὴν ἀ [πορήσῃς]. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου.
- 691. Βέλος. Αἱ σιγῆραι καὶ οἱ ἀστερίσκοι νὰν τικατασταθῶσι διὰ γραμμάτων ὀνότως ὥστε καθέτις νὰναγινώσκειται τὸνομα διασῆμου ποιητοῦ τῆς ἀρχαιότητος. Τὴν αἰχμὴν τοῦ βέλους θάποτελέσωμεν δύο λέξεις τριψήφιοι, εἰς τρόπον ὥστε τὸ τελικὸν τῆς ὀριστερᾶς (ἥτις σημαίνει χρονικὴν μονάδα) νὰ χρησιμεύῃ ὡς ἀρχικὸν τῆς δεξιᾶς (ἥτις εἶνε χρονικὸν ἐπίσημα.) Καθ' ὅμοιον τρόπον, αἱ ἀπαρτίχουσαι τὸ πτερόν τοῦ βέλους λέξεις σημαίνουσι, δεξιᾶ: 1, ἀπαρτίχουσαι εἰς τὴν ζῶν. 2, πρόσωπον τῆς Ἀγίας Γραφῆς; 3, Θεῶν; 4, ἔντομον εφοροποιόν. Ἀριστερᾶ δέ: 1, νομισματικὴν μονάδα τῶν ἀρχαίων; 2, πτηνόν; 3, στρατιωτικὴν μονάδα; 4, φυσικὸν φαινόμενον. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λουδοῦ.
- 692. Τρίγωνον. 1. Πτηνόν. 2. Ἐρπετόν. 3. Μέλος τοῦ σώματος. 4. Σύνθεσμος. 5. Γράμμα. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κωματικῆς Θεολογίας.
- 693.—696. Μαγικὸς Ἀριθμὸς. Τῆ ἀνταλλαγῇ τριῶν γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἀριθμοῦ, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζουσιν ἄλλας τῶσας λέξεις: καινός, μορφαίω, ἐκπλῶνω, ἡμεῖς. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κιρανῶ.
- 697—701. Δογοπαίγνια. 1.—Ποία πόλις σὲ πληροφορεῖ περὶ τῆς ὑγείας τῆς; 2.—Ποία πόλις σ' ἐρωτᾷ περὶ ἐνοικίου; Ἐστάλησαν ὑπὸ τοῦ Σιδηροῦ Πύργου. 3.—Ποία λέξις γράφεται μετὰ Γ καὶ Ρ; 4.—Ποῖον ζῶον σχηματίζεται ἀπὸ ἕνα ὄφιλον; 5.—Ὅταν βγάλῃς ἔξω τὸ Χ τί μένει; Ἐστάλησαν ὑπὸ τοῦ Ἰακώβου Γουλιέλμου.
- 702—705. Ἐρωτήσεις. 1.—Ποία λέξις ἑλληνικὴ ἀρχίζει ἀπὸ ρ, τελειοῖται μετὰ ρ, καὶ ἀντιστρόφως ἀναγινωσκόμενη εἶνε ἡ αὐτή; Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κραυτῆς τῆς Πατρίδος. 2.—Τί πράγμα εἰμπορεῖ νὰ σηκώτῃ χίλιες λίτρες ἄχυρα, ἀλλὰ οὔτε μὴ δὲν μολύβι; Ἐστάλη ὑπὸ Ο. Μ. Γιαλλῶ.
- 704. Διπλῆ Ἀκροδοτικίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα Τιτανίδος, τὰ δὲ δευτέραν ἡρώσας: 1, Νῆσος. 2, Πρόθεσις. 3, Νηρηΐς. 4, Θεός. Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργίου Καρδαμάκη.
- 705. Ἐλλιποδύμῳνον. οἰ-εαυη α εα-ου-υε-αα-ε-οια-εοιηα. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τελευταίας Χιλοδῶνας.
- 706. Φωνηεντόλιον. κλλν-★πρν-★μτμλ. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζηροῦ Μισαίνας.
- 707. Γεῖφος. 12. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χαλασοῦ Κόσμου.

θά ήννοούντο ύπ' αὐτῆς καὶ θάνεγώ-
ρου, δὲν ἔπρεπε νὰ λησμονήσουν ἐκεί-
νους, τοὺς ὁποίους θάφιναν εἰς τοὺς πά-
γους τοῦ πῶλου, καὶ ὅτι τὴν προσεχῆ
ἀνοιξὶν ὄφειλον νὰ στείλουν ἐν πλοῖον
πρὸς παραλαβὴν τῶν συντρόφων τῶν.

"Ὅλα αὐτὰ ἐλέχθησαν μὲ πολλὴν ἡ-
ρεμίαν καὶ σταθερότητα. Ὁφείλω νὰ
ὁμολογήσω, ὅτι ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ
εὗρισκε πάντοτε τὸν τόνον, ὁ ὁποῖος ἤρ-
μοζεν εἰς τὴν περίστασιν. Διὰ τοῦτο
καὶ κανεὶς δὲν τον διέκοψε — οὔτε ὁ
Χῆρνε αὐτός, — κανεὶς δὲν ἔφερεν ἀν-
τίρρησιν. Ἄλλως τε τί ἠδύνατό τις
ναντίστην ;

"Ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς ἀναπαύσεως,
οἱ ἄνδρες ὅλοι ἐπέστρεψαν εἰς τὸ ὄρο-
πέδιον, ἐδείπνησαν καὶ κατεκλίθησαν,
διὰ τελευταίαν φοράν ὑπὸ τὰς σκηνάς.
Μόνον ὁ Δῖρκ Πέτερς δὲν ἐφάνη πάλιν.

Τὴν ἐπομένην—7 Φεβρουαρίου,—ἤρ-
χιζε μετὰ θάρρους ἡ ἐργασία. Ὁ και-
ρὸς ἦτο ὠραῖος, ὁ ἀνεμος ἀσθενής, ὁ
οὐρανὸς ἐλαφρῶς ὀμιγλώδης καὶ ἡ θερ-
μοκρασία μᾶλλον ἠπία (70 78° Κελσ.
ἂνω τοῦ μηδεῶς.)

Ἐν πρώτοις κατεβιάσθη ἡ λέμβος
μὲ ὄλας τὰς ἀναγκαίας προφυλάξεις,
μέχρι τοῦ ὀγκοπάγου. Ἐκείθεν οἱ ἄνδρες
τὴν ἔσυραν εἰς τὴν ξηράν, ὅπου ἀπε-
τέθη εἰς ἀπρόσβλητον μέρος, ἐπὶ τῆς
ἀμμώδους παραλίας.

Ὁ ναύκληρος κατόπιν ἐφρόντισε περὶ
τῆς μεταφοράς τοῦ φορτίου καὶ τοῦ ὀ-
λικοῦ τοῦ Ἄ λ θ ρ ἄ ν ο υ, τροφίμων,
σκευῶν, ἐπίπλων, κλινῶν, ὑφανμάτων,
σχοινίων, ἐνδυμάτων, ὀργάνων καὶ ἐρ-
γαλείων. Μετ' ὀλίγον ὄλα αὐτὰ εὐρί-
σκοντο ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, ὅθεν θὰ μετε-
φέροντο ἐντὸς τοῦ σηπλαιίου. Εἶχα βοη-
θήσῃ κ' ἐγὼ εἰς τὴν ἐπέφουσαν ταύτην
ἐργασίαν, ὅπως ὁ πλοίαρχος καὶ ὁ ὑπο-
πλοίαρχος. Καὶ αὐτὸς ὁ Δῖρκ Πέτερς
ἐφανερῶς τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ ἐβο-
ήθησεν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ εἶπη λέξιν εἰς
κανένα... Ἄρα γε εἶχε παραιτηθῆ τῆς
ἐλπίδος νὰ ἐπανεύρῃ τὸν Ἀρθούρον
Πύμ, ἢ ὄχι ; Κ' ἐγὼ δὲν ἤξευρα τί νὰ
ὑποθέσω.

Ἡ 8, 9 καὶ 10 Φεβρουαρίου παρήλ-
θον μὲ τὰς ἐργασίας τῆς ἐγκαταστά-
σεως, ἡ ὁποία ἐτελείωσε τὸ ἀπόγευμα
τῆς τελευταίας ἡμέρας. Τὸ φορτίον ἐ-
τοποθετήθη ἐντὸς εὐρυχώρου σηπλαιίου,
ὅπου εἰσῆρχετο τις διὰ στενῆς εἰσόδου,
καὶ τὸ ὅποιον συνῶρευσ μετ' ἄλλο, ὅ-
που θὰ διεμείναμεν ἡμεῖς. Εἰς αὐτό,
κατὰ συμβουλήν τοῦ ναυκλήρου, ὁ Ἐν-
δικότος ἐστῆσε τὸ μαγειρεῖόν του· οὔ-
τω θὰ ἐχρησιμοποιούμεν διττῶς τὸ πῦρ
τῆς ἐστίας, ἡ ὁποία θὰ ἔψηνε τὰ φα-
γητά, ἀλλὰ καὶ θὰ ἐθέρμαινε συγχρόνως
τὸ σῆπλαιον, κατὰ τὰς μακρὰς ἡμέρας
ἢ μᾶλλον κατὰ τὴν μακρὰν νύκτα τοῦ
πολικοῦ χειμῶνος !

"Ἦδη, ἀπὸ τῆς ἐσπέρας τῆς 8 Φε-
βρουαρίου, εἶχαμεν ἐγκαθιδρυθῆ εἰς τὸ
σῆπλαιον τοῦτο μὲ τὰ στεγνὰ τοιχώματα
καὶ μὲ τὸν ἐκ λεπτῆς ἀμμου τάπητά
του. Ἐφωτίζετο ἀρκούντως διὰ τῆς ὀ-
πῆς, διὰ τῆς ὁποίας εἰσηρχόμεθα ἡ θέ-
σις του ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἦτο τοιαύτη, ὥ-
στε τὸ ἐπροφύλαττε κατὰ τῶν φοβερῶν
καταιγίδων καὶ τῶν χιονοστροβίλων τοῦ
πολικοῦ χειμῶνος, ἦτο δὲ εὐρυχωρότε-
ρον ἀπὸ τὰ ὑπόστεγα καὶ τοὺς θαλάμους
τῆς γολέττας, ὥστε, ἐκτὸς τῶν κλινῶν,
ἠδύνατο νὰ περιλάβῃ καὶ πολλὰ ἄλλα
ἐπιπλα καὶ σκεύη, χρήσιμα διὰ τὴν πο-
λύμηνον διαχείμασιν.

Ἐφρόσον κατεγίνοντο εἰς τὴν ἐγκατά-
στασιν ταύτην, οὐδὲν τὸ ὑποπτον παρε-
τήρησα εἰς τὴν συμπεριφορὰν τοῦ Χῆρνε
καὶ τῶν ὀπαδῶν του. Ὅλοι ἐφαίνοντο
πειθαρχικοὶ καὶ ἀνεπτύσσον ζῆλον ἀξιώ-
παινον. Ὅπωςδὴποτε ὁ μιγάς ἐφρούρει
καὶ τώρα τὴν λέμβον, διὰ πᾶν ἐνδεχό-
μενον.

Τὴν ἰδίαν ἐσπέραν ὁ πλοίαρχος Λὰν
Γκὺ, διατάξας σὺναξιν, ἐδήλωσεν εἰς τὸ
πλήρωμα ὅτι τὸ ζήτημα τῆς ἀναχωρή-
σεως θὰ συνεζητεῖτο τὴν ἐπομένην,
προσέθεσε δὲ ὅτι ἂν ἐλύετο ὀριστικῶς,
ἡ κλήρωσις τῶν ἐπιβατῶν τῆς λέμβου
θὰ ἐνηργεῖτο ἀμέσως.

Οὐδεμίαν ἀντίρρησιν ἠκούσθη. Ὅλοι
ἐφαίνοντο σύμφωνοι.

"Ἦτο ἀργά. Ἡμίφως ἐπεκράτει ἔξω,
διότι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὁ ἥλιος εὐρί-
σκετο κάτω-κάτω εἰς τὸν ὀρίζοντα, ὑπὸ
τὸν ὅποιον μετ' ὀλίγον θὰ ἐξηφανίζετο.
Εἶχα πέσῃ εἰς τὴν κλινὴν μου ἐνδεδυ-
μένος καὶ ἐκοιμώμενος ἀπὸ πολλῆς ὥρας,
ὅταν ἀφύπνισθην ὑπὸ κραυγῶν, ἀκου-
μένων ἐκεῖ πλησίον.

Ἠγέρθην εὐθὺς καὶ ἐξώρμησα ἐκ τοῦ
σηπλαιίου, συγχρόνως μὲ τὸν πλοίαρχον
καὶ τὸν ὑποπλοίαρχον, οἱ ὁποῖοι ἐπίσης
εἶχον ἀφύπνισθῆ.

«Ἡ βάρκα !.. ἡ βάρκα !..» ἀνέκρα-
ξεν αἰφνης ὁ Τζέμ. Βέστ.

Ἡ λέμβος δὲν εὐρίσκετο πλέον εἰς
τὴν θέσιν τῆς, εἰς τὸ μέρος ὅπου τὴν
ἐφύλαττεν ὁ Δῖρκ Πέτερς.

Τρεῖς ἄνδρες τὴν εἶχαν ρίψῃ εἰς τὴν
θάλασσαν, καὶ ἐπεβιάσθησαν αὐτῆς, ἀφ'
οὐ πρῶτον ἐπεβίβασαν ἀρκετὰ βαρέλια
καὶ κιβώτια, ἐνῶ δέκα ἄλλοι προσεπά-
θουν νὰ καταβάλλουν τὸν μιγάδα.

Μεταξὺ αὐτῶν ἦσαν ὁ Χῆρνε καὶ ὁ
Μαρτίνος Χόλτ, ὁ ὁποῖος δὲν ἐφαίνετο
πρόθυμος νὰ παρέμβῃ. . . Καὶ ὅμως οἱ
ἄθλιοι ἐκείνοι ἠθέλον νὰ καταλάβουν τὴν
λέμβον καὶ νὰ φύγουν, νὰ μας ἐγκατα-
λείβουν !.. Εἶχον ἐπιπέσῃ κατὰ τοῦ μι-
γάδος, καὶ βεβαίως θὰ τον ἐφρόνουον, ἂν
ἐκεῖνος δὲν ἠμύνετο ὑπερανθρώπως.

Ὁ Λὰν Γκὺ καὶ ὁ Τζέμ Βέστ ἐπέ-
στρεψαν ἀμέσως εἰς τὸ σῆπλαιον διὰ
νὰ λάβουν τὰ ὄπλα τῶν. Ἡμῖν ἔτοιμος

νά τους ἀκολουθήσω, ὅταν αἱ λέξεις αὐ-
ταὶ μ' ἐκάρφωσαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους :

— "Ἀφῆσέ τον κ' ἔλα μαζί μας !..
Ἀφῆσέ τον, σοῦ λέγω ! Εἶνε ὁ φονεὺς
τοῦ ἀδελφοῦ σου Νέδ !

Τὰς λέξεις ταύτας ἐπρόφερον ὁ Χῆρ-
νε, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Μαρτίνον
Χόλτ, ὁ ὁποῖος ἐπλησίαζεν ἤδη νὰ βοη-
θήσῃ τὸν μιγάδα, κινδυνεύοντα νὰ κα-
ταβληθῆ ὡς ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀντι-
πάλων.

— Ὁ φονεὺς τοῦ ἀδελφοῦ μου ! ..
ἀνέκραξεν ὁ Μαρτίνος Χόλτ, ὀπισθοχω-
ρῶν μετὰ φόβου.

— Ὁ ἀδελφός σου ἐσκοτώθηκε μέσο
'στὸν Κ ρ ἄ μ π ο !

— Καὶ τον ἐσκότωσε ὁ Δῖρκ Πέ-
τερς ;

— Ναί, αὐτός ! τὸν ἐσκότωσε καὶ
τον ἔφαγε ... τὸν ἔφαγε ... τὸν ἔφαγε
.. ! Ἐπανελάμβανεν ὁ Χῆρνε οὐρλιάζων
μᾶλλον ἢ ὀμιλῶν.

Καὶ εἰς ἐν νεῦμά του, δύο τῶν στα-
σιαστῶν ἤρπασαν τὸν Μαρτίνον Χόλτ
καὶ τον μετέφεραν εἰς τὴν λέμβον, ἐ-
τοιμον νὰ ἐκπλευσῇ. Κατόπι του ἔτρεξε
νὰ ἐπιβιβάσῃ ὁ Χῆρνε μὲ ὄλους τοὺς
ὀπαδοῦς του.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Δῖρκ Πέτερς
ἀνηγέρθη, ἐφώρμησε πάλιν κατὰ τοῦ ὀ-
μίλου, καὶ ἀρκάσας ἕνα τῶν στασια-
στῶν, ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ἠτοιμά-
ζετο νὰ εἰσελθῇ εἰς τὴν λέμβον, τὸν ἐ-
σῆκωσε νὰ ψηλά, τὸν ἐτίναξε, καὶ του
ἔσπασε τὸ κεφάλι ἐπάνω εἰς ἕνα βράχον.

Τότε ἀντήχησε πυροβολισμός. Ὁ μι-
γάς πληγῶν εἰς τὸν ὄμον ἀπὸ τὸ
πιστόλιον τοῦ Χῆρνε, ἔπεσεν ἐπὶ τῆς
ἀμμου τῆς ἀκτῆς, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ
λέμβος ἀπέπλεεν. . .

"Ὅταν κατέφθασαν ὁ Λὰν Γκὺ καὶ ὁ
Τζέμ Βέστ,—ὄλη αὐτὴ ἡ σκηνὴ μόλις
διήρκεσε τεσσαράκοντα δευτερόλεπτα.

— ἀκολουθοῦμενοι ὑπὸ τοῦ ναυκλήρου,
τοῦ Χάρδη, τοῦ Φράνση καὶ τοῦ Στέρη,
ἡ λέμβος, τὴν ὁποίαν παρέσυρε τὸ ταχὺ
ρεῦμα τῆς ἀμπώτιδος, εὐρίσκετο ἤδη
μακρὰν. Ὁ Τζέμ Βέστ ἐσκόπευσε καὶ
ἐπυροβόλησεν, ἀλλ' ἄνευ ἀποτελέσμα-
τος. Ἡτοιμάζετο νὰ πυροβολήσῃ καὶ ὁ
πλοίαρχος ὅταν ἡ λέμβος ἐλαμψε τὴν
ἄκραν τοῦ ὀγκοπάγου καὶ ἐξηφανίσθη
ὀπισθεν του.

Ἐσπεύσαμεν νὰ τοποθετηθῶμεν εἰς
τὸ ἄλλο μέρος τοῦ ἀπρωτηρίου, ὅθεν
βεβαίως θὰ διήρχοντο οἱ κακοῦργοι,
πρὶν διευθυνθῶν πρὸς βορρᾶν. Ἄν τὸ
ρεῦμα τοὺς ἐπλησίαζε πολὺ, ὑπῆρχεν
ἐλπίς νὰ φονεύσωμεν ἢ νὰ πληγώσω-
μεν τὸν Χῆρνε, καὶ ἴσως τότε οἱ ὀπαδοί
του θὰ πεφάνισαν νὰ ἐπιστρέψουν. . .

Παρήλθεν ἐν τέταρτον τῆς ὥρας. Ἡ
λέμβος ἐφάνη καὶ πάλιν ἀλλ' εἰς
τοιαύτην ἀπόστασιν, ὥστε τὰ ὄπλα μὴ
δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τὴν φθάσουν !

"Ἦδη ὁ Χῆρνε εἶχεν ἀναπετάσῃ τὸ
ἰστίον, καὶ ὠθουμένη ὑπὸ τοῦ ρεύματος
συγχρόνως καὶ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ἡ λέμ-
βος ἀπεμακρύνετο ταχέως. Καὶ μετ' ὀ-
λίγον δὲν ἐφαίνετο παρὰ ἐν στίγμα λευ-
κόν, τὸ ὅποιον δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐξα-
φανισθῆ.

[Ἐπειτα συνέχεται]
ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ
ROBINΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 365)

— Ἀλήθεια, κύριε ; ἠρώτησεν ἡ
Μηλιά τὸν κύριόν της.

— Μὴ φοβεῖσαι, σοῦ εἶπα ! Σοῦ δι-
δάω τὸν λόγον μου ὅτι θὰ γυρίσωμεν μαζί
εἰς τὴν Λάνδην. Αὐτὴ ἡ Μέγαιρα δὲν
ἔχει κάμμιναν ἐξουσίαν. . .

— Ὅα το ἰδοῦμε !

Ἐπεριπάτησαν ὡς μισὴν ὥραν καὶ ἐ-
φθασαν εἰς τὸ χωρίον.

Ὁ κ. Γαζῆς ἐπροχώρησε χωρὶς δι-
σταγμῶν εἰς ἕνα σπίτι, μεγαλύτερον ἀπὸ
τὰ ἄλλα, ἄνοιξε τὴν θύραν καὶ ἐμβῆκεν
εἰς ἕνα μεγάλο δωμάτιον, ὅπου ἕνας κύ-
ριος γηραιὸς ἐκάθητο καὶ ἐδιάβαζε τὴν
«Ἐφημερίδα.»

— Πῶς ἰσὲς ἐδῶ, κύριε Γαζῆ ;
εἶπεν ὁ ἀνεψιός μου θὰ λυπηθῆ πολὺ
πολὺ δὲν εἶνε ἐδῶ νὰ σας ὑποδεχθῆ. . .

Ἄλλὰ τί τρέχει ;

Ἡ κάπηλος, ἡ ὁποία δυσηρεστήθη
πολὺ, βλέπουσα ὅτι ὁ κ. δήμαρχος ἐ-
γνώριζε τοὺς ξένους, ἀπεκρίθη μὲ ζωη-
ρότητα :

— Εἶνε αὐτοὶ τοῦ ἐκλεψαν τὰ παιδιά
τοῦ Δερρῆ, καθὼς ξέρετε, κύριε δήμαρ-
χε' τὰ παιδιά ποῦ τα εἶχαμε γιὰ χα-
μένα κ' ἐνομιζάμε πῶς ἐπύγησαν. . .
Ὁ θεὸς τους, ποῦ ἔχει δικαίωμα, θέλει
νὰ τα πάρῃ.

— Τὰ παιδιά εἶνε ὑπὸ τὴν προστα-
σίαν τοῦ κ. Δούμανη ἀπ' ἐδῶ, προέδρου
τοῦ Ἐπαρχιακοῦ Συμβουλίου ! εἶπεν ὁ
κ. Γαζῆς.

— Λοιπὸν τί ἀνακατεῦσε σεῖς, κυ-
ρία Λαντρικῆ ; εἶπεν ὁ δήμαρχος πρὸς
τὴν κάπηλον. Δὲν εἶνε δική σας δουλειά !

— Ἀλλὰ, κύριε δήμαρχε . . .

— Σιωπῆ ! ὁ κ. Γαζῆς—Κεδράνης,
ὁ φίλος τοῦ ἀνεψιοῦ μου, γνωρίζει τὸν
προστάτην τῶν παιδιῶν ὅς μείνουν λοι-
πὸν μαζί του. Πάρτε τὰ παιδιά, κύριε.
Σὰς παρακαλῶ μόνον νὰ μας πληροφο-
ρῆτε περὶ αὐτῶν κάθε χρόνον, διὰ νὰ
ξεύρωμεν τί γίνονται. Πηγαίνετε, κυρία
Λαντρικῆ, δὲν σας χρειάζομεθα πειά.

— Μὰ ὁ θεὸς τῶν παιδιῶν, κύριε
δήμαρχε. . .

— Φθάνει, εἶπα ! Σεῖς νὰ προσέχετε
μόνον νὰ μὴ διδέτε ξυγκικιο τὸ κρέας

καὶ τὸ φωμί 'στὸς πελάτας σας, οἱ ὁ-
ποῖοι ἐρχονται ἐδῶ κάθε μέρα καὶ μοῦ
παραπονοῦνται !

Ἡ κάπηλος ἀπήλθε ἐντροπιασμένη,
χωρὶς νὰ προσφέρῃ ἄλλην λέξιν.

— Καὶ διατί ἤλθατε ἐδῶ, κύριοι ;
ἠρώτησεν ὁ δήμαρχος.

— Διὰ νὰ ἰδοῦμεν τὸν ὠραῖόν σας
τόπον, ἀπήντησεν ὁ κ. Δούμανης· τα-
ξιδεύομεν χάριν διασκεδάσεως· ἡ ἀμαξία
μου μᾶς περιμένει.

Ὁ καλὸς Δήμαρχος ἐπέμεινε νὰ τους
κρατήσῃ νὰ γευματίσουν μαζί· ἀλλὰ μὲ
πολλὴν εὐγένειαν οἱ ταξιδιωταὶ ἠρήθη-
σαν, καὶ ἀφ' οὗ ἀντήλλαξαν πολλὰς
χαιρεψίας καὶ φιλοφρονήματα, ἐχωρὶ
σθησαν.

— Εἶχεν ἀνατεῖλῃ ἕνα φεγγάρι λαμ-
πρόν, καὶ ἐφαίνετο ἡ θάλασσα ποῦ ἀπε-
μακρύνετο ὀλονὲν μὲ ταχύτητα.

— Μηλιά, μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ ὥρα
πλησιάζει, εἶπεν ὁ κ. Δούμανης καθ'
ὁδόν. Ἄλλ' ἡ μικρὰ δὲν ἀπεκρίθη, ἀ-
φηρημένη, βυθισμένη εἰς σκέψεις.

— Κ ε δ ρ ἄ κ η ς, ἔλεγε μὲ τὸν νοῦν
της, Κ ε δ ρ ἄ κ η ς . . . ἔτσι ὠνομάζετο
ὁ ἀξιωματικὸς ποῦ εἶχε σώσῃ ὁ πατέρας
μου . . . τὸ θυμοῦμαι πολὺ καλά. . .

— Σε πόσῃν ὥραν θὰ μπορέσουμε
νὰ ἐμῶμε εἰς τὸν Βράχον ; ἠρώτησε
πάλιν ὁ κ. Δούμανης. Λέγε λοιπὸν,
Μηλιά !

— Σ' ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας ἡ θά-
λασσα θὰ ἔχη φύγῃ ἀπὸ τὸν Βράχο !

— Ἐμπρός λοιπὸν ! γρήγορα !
Ἐπεριπάτησαν ἀκόμη ὀλίγον, καὶ ἐ-
φθασαν ἀπέναντι τοῦ Μεγάλου Βράχου,
τοῦ ὁποῖο ἡ γιγαντιαία σκιά ἀπέκρυπτε
τὸν ὀρίζοντα. Καθὼς ἐπερνοῦσαν ἀπὸ
ἕνα μέρος πολὺ σκοτεινόν,

— Ἐδῶ εἶνε ! εἶπεν ὁ Γιαννάκης εἰς
τὸ αὐτὸ τοῦ Ζοζῶ.

Ὁ μαῦρος ἐστάθη καὶ ἐπανελάβετο πρὸς
τὸν κ. Δούμανην.

— Κύριε, ἐδῶ εἶνε !

— Ἀλήθεια, Μηλιά ; ἠρώτησεν ὁ
κ. Δούμανης.

— Μάλιστα, κύριε.

— Ἐ, τί περιμένετε λοιπὸν ;

— Χρειάζονται ἡ ἀξίνες, ἀπεκρίθη ὁ
Γιαννάκης.

— Τρέχω νὰ τὴς φέρω, εἶπεν ὁ Ζο-
ζῶς. Καὶ ἔφυγε ταχύς.

— Μηλιά, δεῖξε μας ἀκριβῶς τὸ μέ-
ρος, ὅπου ὑπάρχει ἡ τρύπα.

— Ἐδῶ εἶνε . . . δηλαδὴ κάπου ἐδῶ
. . . εἶνε πολὺς καιρὸς ποῦ ἔχω νὰ
ἔλθω καὶ δὲν εἶμαι βεβαία διὰ τίποτε. . .
Ἐπειτα ἀπόψε . . . κ' ἐγὼ δὲν ἠξυέρω
τί ἔχω . . . ἔτσι μὲ κάμνει πάντα νὰ
τρέμω ἐκείνη ἡ κακὴ γυναῖκα.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐφθασεν ὁ Ζο-
ζῶς μὲ τὰς δύο ἀξίνας. Ἐκράτησεν ἐ-
κεῖνος τὴν μίαν, ἐνῶ ὁ κ. Γαζῆς ἐπῆρε
τὴν ἄλλην.

— Ποῦ πρέπει νὰ σκάψουμε, Μη-
λιά ; ἠρώτησεν ὁ κ. Γαζῆς.

— Ἐμπρός σας, κύριε, καὶ βλέ-
πουμε.

— Ἐδῶ εἶνε ! ἐδῶ ποῦ κλωτσῶ ! εἶ-
πεν ὁ Γιαννάκης. Τὸ θυμοῦμαι πολὺ
καλὰ ἐγὼ !

Πραγματικῶς, μόλις οἱ δύο ἄνδρες
ἔσκαψαν ὀλίγον καὶ ἐσῆκωσαν ἀπὸ ἐκεῖ
τὴν ἄμμον, ἐφάνη ἀμέσως ἡ τρύπα, ἡ
ἀρχὴ τοῦ ὑπογείου διαδρόμου, ἀπὸ τὸν
ὅποιον ἠμποροῦσαν νὰ περάσουν τὰ
παιδιά.

— Ἐλα, Μηλιά ἐμβα ! εἶπεν ὁ Γιαν-
νάκης. Θὰ σε πιάσω ἀπὸ τὰ πόδια
καὶ θὰ σε ἀκολουθήσω. Χρειάζονται ὁ-
μως κερά καὶ σπέρτα, διὰ νὰ βλέπου-
με, ὅταν θὰ φθάσουμε εἰς τὸ ἄλλο
μέρος.

— Νά, πάρτε ! εἶπεν ὁ κ. Γαζῆς.

Ἡ Μηλιά ὅμως ἐδίστασε . . . τὸ
πρόσωπόν της ἔγινεν ὠχρότερον . . . ἡ
συγκίνησις της ἐμεγαλῶσε. . .

— Φοβοῦμαι, εἶπε . . . ἄχ ! πῶς φο-
βοῦμαι ἀπόψε . . . Νομίζω πως 'στὴ μέση
τοῦ δρόμου θὰ λιποθυμήσω.

— Μηλιά ! τί εἶνε αὐτὰ ; εἶπεν ὁ
Γιαννάκης· σὺ νὰ φοβάσαι ; ἀπὸ σὲ νά-
κουω τώρα τέτοια λόγια ;

— Ἄν φοβῆται ὅμως ὅτι θὰ λιπο-
θυμήσῃ, δὲν πρέπει νὰ ἐμῃ, εἶπεν ὁ κ.
Γαζῆς.

Ἄλλ' ἐνῶ συνωμιλοῦσαν, ὁ Ζο-
ζῶς ἔλαβε καιρὸν καὶ ἐχώθη μέσα εἰς
τὴν τρύπαν. Ὅταν ἐγύρισαν, εἶδαν μό-
νον δυὸ πόδια μαῦρα ἀπέξω. . .

— Ὁ Ζοζῶς ! ἀνέκραξεν ὁ Γιαννά-
κης. Μπράβο, Ζοζῶ ! . . μὰ νὰ ἰδοῦμε
θὰ τα καταφέρῃς ποῦ εἶσαι μεγάλος ;

— Ζὴ φοβάσαι, εἶπεν ὁ κ. Δούμα-
νης· ὁ Ζοζῶς εἶνε ἰσχυρὸς καὶ εὐλύγι-
στος, ὥστε ἠμπορεῖ νὰ περάσῃ ἀπὸ
παντοῦ. . . Νά τον κιόλα, ἐπέρασε ! . .
δὲν φαίνεται πειά τίποτε !

Καὶ συγχρόνως, πρὸς ἐπιβύρωσιν τῶν
λόγων τοῦ κ. Δούμανη, ἠκούσθη μία
φωνὴ ὑπόκωφος, ἀπὸ τὴν ἄ

ΤΑΞΙΔΙΟΝ ΤΟΥ ΓΙΟΥΛΙΒΕΡ ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ
[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Μόλις έφθασεν εις τὸ χωριό, ὁ κύριος τοῦ Γιούλιβερ ἔβαλεν ἕνα τελάλη καὶ ἐπροσκάλεσε τὸ κοινὸν νὰ υπάγη νὰ ἰδῆ τὸν παράξενον ἀνθρωπάκον ποῦ εἶχε μαζί του. Καὶ ἔτρεξαν πιά οἱ περίεργοι, πλήθος.

Ἀνέβασαν τὸν Γιούλιβερ ἐπάνω εἰς ἕνα τραπέζι, κ' ἐκεῖ τὸν ἔβαλαν νὰ κάμῃ ὅσα παιγνίδια ἤξευρε. Ἐτράβηξε τὸ σπαθάκι του καὶ τὸ ἐπαιξε σάν ἐπιτήδειος ξιφομάχος· τοῦ ἔδωκαν ἕνα ἄχυρο, χονδρὸ σάν σκουπόξυλο, καὶ με' αὐτό, σάν νὰ ἦτο τουφέκι, ἔκαμε στρατιωτικὰ γυμνάσια· ὕστερα ἄρχισεν ἕνα σωρὸ ὑποκλίσεις, καὶ ἐμοίρασε διὰ καὶ ἀριστερὰ φιλάκια καὶ χαμογελά, ποῦ ἐμάγευσαν ὅλον τὸ πλῆθος.

Ὅμως ἕνας μικρὸς μαθητὴς, πολὺ ἀτακτος, τοῦ ἔρριπεν ἕνα φουντούκι· εὐτυχῶς δὲν τὸν ἐπέτυχε, εἰδημὴ θὰ τὸν ἐσκότονε χωρὶς ἄλλο, γιὰτὶ ἦταν περὶ ὁ μὲγᾶλο καὶ ἀπὸ πεπόνι.

Ὁ κύριος τοῦ Γιούλιβερ ἐμάζευσεν ἕνα σωρὸ χρήματα, καὶ ἀπεφάσισε νὰ τριγυρίσῃ ὅλον τὸ Βασιλεῖον, διὰ νὰ τὸν δεῖξῃ παντοῦ ἔτσι ἀπὸ χωριὸ σὲ πόλι, καὶ ἀπὸ πόλι σὲ χωριό, ὁ Γιούλιβερ ἔφθασε καὶ εἰς τὴν πρωτεύουσαν. Ἀλλὰ πρὶν ἀπὸ αὐτὸν εἶχε φθάσῃ ἡ φήμη τοῦ, καὶ γι

αὐτὸ ὁ Βασιλεὺς τῶν Γιγάντων ἐμήνησεν ἀμέσως εἰς τὸν κύριον τοῦ Γιούλιβερ νὰ υπάγη εἰς τὸ παλάτι, καὶ νὰ τοῦ δεῖξῃ αὐτὸ τὸ θαῦμα.

Εἰς τὸ παλάτι ὑπεδέχθησαν τὸν Γιούλιβερ λαμπρὰ καὶ ἐθαύμασαν πολὺ τοὺς χαριτωμένους τοῦ τρόπους, τὸ μικρούτσικο καὶ εὐμορφο προσωπάκι του καὶ τὰ ἔξυπνα λογάκια του, — γιὰτὶ ἡ κόρη τοῦ κυρίου του, καθὼς ἔπαζε μαζί του τὸν εἶχε μάθῃ τὴν γλῶσσαν ποῦ ὠμιλοῦσαν οἱ Γίγαντες.

Ἐν τοσοῦτῳ ὁ Βασιλεὺς δὲν ἤμποροῦσε νὰ καταλάβῃ τί εἶδους ζῶν ἦτο τὸ μικρὸν ἐκεῖνο πλοσματάκι, καὶ ἀφ' οὗ τὸν ἐγύρισε καὶ τὸν ἐξαναγύρισεν εἰς τὰ χερία του, σάν νὰ ἦτο ἀκρίδα περίεργη, ἔκραξε τοὺς τρεῖς μεγαλητέρους σοφοὺς τοῦ βασιλείου του, καὶ τοὺς διέταξε νὰ ἐξετάσουν κατὰ βάθος τὸ ζωντανὸν ἐκεῖνο καὶ νὰ τοῦ εἰποῦν τί εἶνε.

Ἐφθασαν λοιπὸν οἱ σοφοί, ἐπῆραν τὸν Γιούλιβερ καὶ ἄρχισαν εὐθὺς νὰ τὸν κυττάζουν με' τὰ μικροσκοπία των καὶ νὰ τὸν ἐξετάζουν καὶ νὰ τὸν παρατηροῦν, καὶ νὰ συζητοῦν, καὶ νὰ μαλώνουν. Ἀλλὰ δὲν ἔφθασαν εἰς κανένα συμπέρασμα καὶ δὲν ἐσυμφώνησαν καθόλου. Ἐτσι ὁ βασιλεὺς δὲν ἤμπορεσε νὰ λάβῃ μίαν γνώμην θετικὴν καὶ ἀληθινὴν.

Τὸν Γιούλιβερ ὅμως τὸν ἐκράτησαν εἰς τὸ παλάτι, καὶ θὰ ἰδοῦμεν πλέον πῶς ἐπέρασε καὶ τί ἔκαμεν ἐκεῖ.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΑΡΧΑΙΟΣ ΜΑΘΗΤΗΣ

(Ἐπιστολὴ Τρίτη.)

Ἀγαπητοί μου,

Τώρα λοιπὸν πηγαίνομεν εἰς τὸ σχολεῖον, ἢ μᾶλλον εἰς τὸ Διδασκαλεῖον, ὅπως τὸ ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι. Εἰς τὸν δρόμον φερόμεθα φρόνιμα, ὥστε δὲν προκαλοῦμεν τὰς ἐπιπλήξεις τοῦ παιδαγωγοῦ τὸν ὅποιον... δὲν ἔχομεν. Παραμερίζομεν εὐγενῶς πρὸ τῶν μεγαλητέρων, ἔχομεν σεμνῶς χαμηλωμένους τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ τὰς ἀβράς παιδικὰς παρειάς μας στολίζει τὸ χρῶμα τῆς αἰδοῦς... Συναντῶμεν τὸν Θεαγένην καὶ τὸν ὠραῖον Εὐφορίωνα με' δύο παιδαγωγούς. Ὁ Πρόας μᾶς τοὺς συνιστᾷ εἶνε φίλοι του, συμμαθηταὶ του. Ἐνδομέθα με' τὴν συντροφίαν των καὶ ἐξακολουθοῦμεν τὸν δρόμον μας, συνομιλοῦντες με' ζωηρότητα καὶ μ' εὐφυῖαν ὅσον εἰμποροῦμεν. Ὁ Εὐφορίων ἔχει πολλήν οἱ λόγοι του εἶνε ἀρτυμένον δι' ἀττικῶν ἁλατος. Σιγὰ σιγὰ θὰ συνειθίσωμεν καὶ ἡμεῖς. Ἡ καλὴ συνναστροφή εἶνε μέγας διδάσκαλος.

Ἐπιτελοῦς φθάνομεν εἰς τὸ Διδασκαλεῖον. Εἶνε δὲ τοῦτο ὠραῖον αἰκοδόμημα, ἐν:ὸς τῆς πόλεως καὶ μακρὰν τῆς Ἀγορᾶς. Ὁ καιρὸς εἶνε ἀκόμη γλυκὺς, καὶ οἱ συμμαθηταὶ μας με' τὸν διδάσκαλον εἶνε συνηθροισμένοι εἰς τὴν αὐλήν, δηλαδὴ εἰς τὴν θερινὴν αἴθουσαν τῶν παραδόσεων. Προχωροῦμεν ἐν τούτοις εἰς μίαν ὑπόστεγον στοᾶν καὶ ἀναρτῶμεν τοὺς σάκκους μας με' τὰ σκευάρια. Λαμβάνομεν μόνον ὅ,τι χρειάζεται διὰ τὸ μάθημα τῆς ὥρας ἐκείνης καὶ ἐπιστρέφομεν νὰ λάβωμεν τὴν θέσιν μας, νὰ καθήσωμεν ἐπὶ τοῦ μικροῦ μαθητικῶ σ κ ο λ υ θ ρ ῖ ο υ (σκηνίου) τὸ ὅποιον μᾶς ἀναμένει. Ὁ διδάσκαλος κάθηται ἐπὶ ἔδρας μετὰ προσκλίντρον (καρέκλας) καὶ κρατεῖ λύραν, ὅπως καὶ ὁ πρὸ αὐτοῦ μαθητὴς, ὁ ὅποιος ἀπαγγέλλει μελωδικῶς στίχους τοῦ Ὁμήρου, συνοδευόμενος διὰ τῆς λύρας. Συχνὰ ὁ διδάσκαλος τὸν διακόπτει καὶ τὸν διορθώνει, ὁσάκις δὲ ὁ πρῶτος τύχῃ νὰ λησμονήσῃ κανένα στίχον, ὁ διδάσκαλος ἐρωτᾷ ἄλλον τινὰ μαθητὴν. Καὶ τὸ μάθημα τοῦ Ὁ μ ῆ ρ ο υ προχωρεῖ, καὶ τὸ ἀκούομεν, καὶ μένομεν ἐκστατικοί. Τί ὄνειρον δι' ἡμᾶς τοὺς δυστυχεῖς, οἱ ὅποιοι διὰ νὰ ἐννοήσωμεν ἐν χωρίον ὁμηρικόν, χρειαζόμεθα λεξικά καὶ συντακτικὰ καὶ γραμματικὰ καὶ σχόλια καὶ ἐξηγήσεις!... Ἐδῶ ὅμως τίποτε ἀπὸ αὐτά. Τὰ θεῖα ἔπη εἶνε γραμμένα σχεδὸν εἰς τὴν γλῶσσαν μας. Τὰ ἐννοοῦμεν ἀμέσως· μόνον νὰ ταπαγγέλωμεν, νὰ τα φάλλωμεν μανθάνο-

μεν. Οὔτε εἶνε ἀνάγκη νὰ μας τα ἐξηγήσῃ ὁ διδάσκαλος. Μόνον τὸ διδάγμα, τὸ ὅποιον περιέχουν, μᾶς ἐξαίρει κάποτε καὶ μας ἀποκαλύπτει. Καὶ τοῦτο θὰ γίνῃ δι' ὅλους τοὺς ποιητὰς καὶ δι' ὅλους τοὺς πεζοῦς, τὰ ποσάσματα τῶν ὁποίων θὰ μάθωμεν εἰς τὸ διδασκαλεῖον, κατὰ τὰ δύο ἢ τρία ἔτη, κατὰ τὰ ὅποια θὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ ἐδῶ φοιτηθῆς μας.

Καὶ ἐν ἄλλο θὰ μας ἐκπλήξῃ: ἡ ἐλευθερία, τὴν ὁποίαν θὰ ἔχωμεν εἰς αὐτὸ τὸ σχολεῖον. Οὔτε κατάλογος ἀναγνώσκειται, οὔτε ἀπουσίαι σημειώνονται, οὔτε ἐξετάσεις γίνονται, οὔτε ἀπολυτήρια δίδονται. Εἰμποροῦμεν νὰ ἔλθωμεν καὶ νὰ φύγωμεν ὅποτε θέλομεν. Ἐρχόμεθα, διότι αἰσθανόμεθα τὴν ἀνάγκην νὰ ἔλθωμεν, νὰ μάθωμεν, νὰ φωτισθῶμεν. Πᾶς πολίτης ἀθηναῖος αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην ταύτην· τὴν ἀναπνέει, οὕτως εἰπεῖν, μαζί με' τὸν ἀέρα τῆς πόλεως. Ἄλλ' ἅμα κουρασθῶμεν, φεύγομεν καὶ πηγαίνομεν ἄλλοῦ—εἰς τὴν παλαιστραν

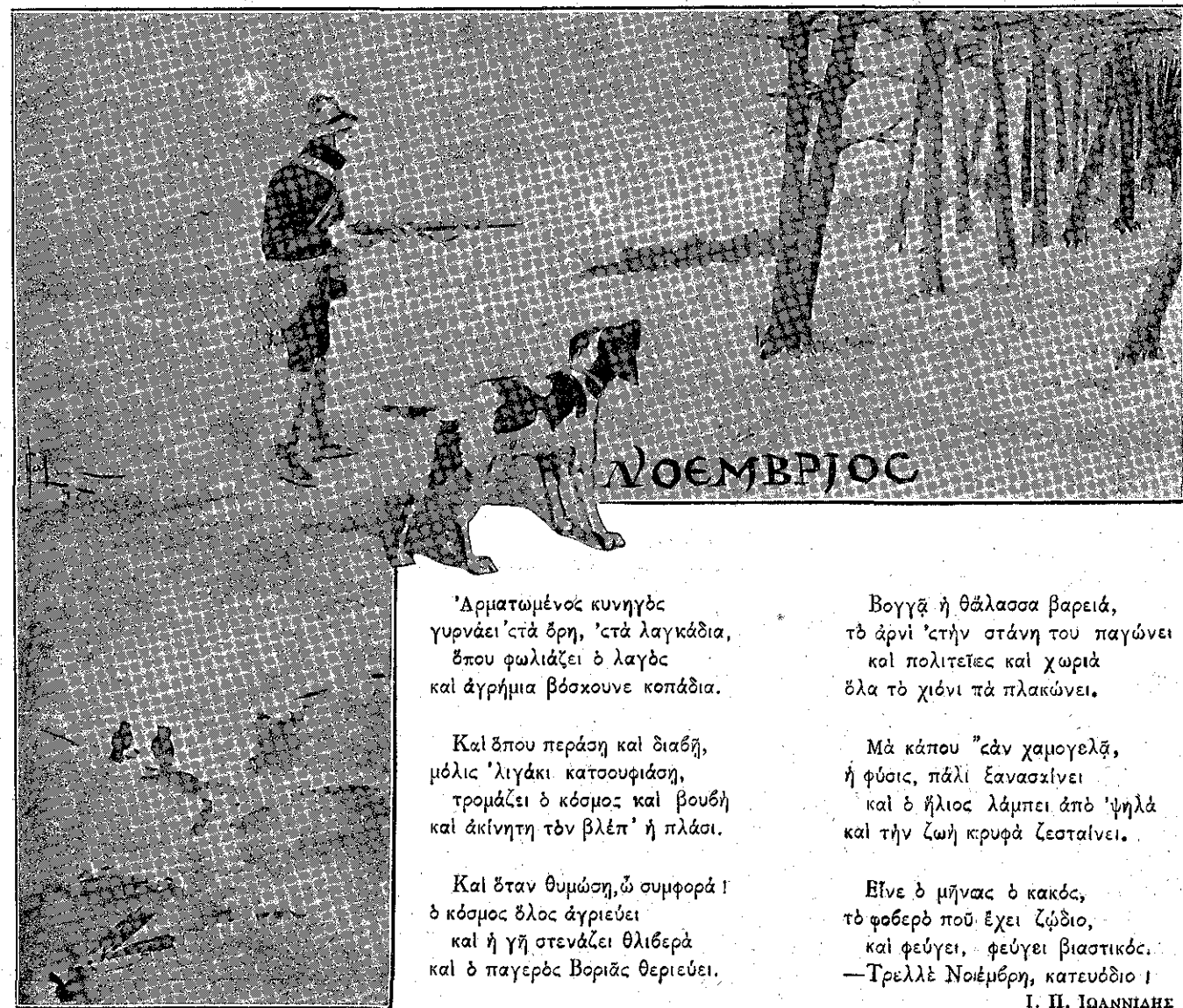
π. χ.—διὰ νὰ ἐπανέλθωμεν ὅταν πάλιν θὰ ἔχωμεν ὄρεξιν. Πρόγραμμα μαθημάτων κυρίως εἰπεῖν δὲν ὑπάρχει· καὶ ἡ διδασκαλία εἶνε τόσο εὐκόλος, τόσο ὀλίγον κοπιαστικὴ, ὥστε δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη θ ε ρ ι ν ὠ ν δ ι α κ ο π ὠ ν, ὅπως σήμερον. Τὰ μαθήματα λοιπὸν ἐξακολουθοῦν ὅλον τὸ ἔτος ἀδιάκοπα, ἐκτὸς τῶν ἑορτασίων ἡμερῶν, αἱ ὁποῖα εἶνε πάρα πολλά εἰς τὰς Ἀθήνας. Ὁ Λωρῆ μᾶς παρουσιάζει τὸν Πρόαντα ἀπερχόμενον μετὰ τῶν φίλων του, διὰ νὰ περάσῃ τὰς Δ ι α κ ο π ᾶ ς εἰς τὴν ἐξοχὴν τοῦ πατρὸς του. Μὴ νομίζετε ἐκ τούτου ὅτι αἱ Διακοπαὶ ἦσαν γενικαὶ καὶ καθιερωμεναι. Μόνον ὁ Πρόας ἠθέλησε νὰ διέλθῃ τὸν μῆνα τοῦ τρυγητοῦ μετὰ τῶν γονέων του, νὰ κάμῃ δηλαδὴ ἰδικὰς του διακοπὰς, νὰ παραλάβῃ δὲ καὶ τοὺς φίλους του. Ἐμποροῦσε νὰ τὸ κάμῃ καὶ τὸν χειμῶνα, ἂν ἤθελε. Εἶχεν ὅλην τὴν ἐλευθερίαν. Ὁ διδάσκαλος δὲν θὰ τοῦ ἔκαμεν καμμίαν παρατήρησιν.

Ἀλλὰ,— θὰ μ' ἐρωτήσετε,— καὶ τὰ πολὺ μικρὰ παιδία τὴν ἰδίαν ἐλευθερίαν εἶχον; Ὅχι. Ἄν δὲν ἦσαν τόσο περὶωρισμένα, ὅπως σήμερον, δὲν ἦσαν ὅμως καὶ ἐντελῶς ἐλεύθερα. Ὁ κανονισμὸς τοῦ Γραμματοδιδασκαλείου, ὅπου οἱ παῖδες ἐδιδάσκοντο τὰ πρῶτα γράμματα (ὅσοι δὲν τα ἐδιδάσκοντο κατ' οἶκον ὑπὸ τῶν γονέων των, ὅπως ὁ Πρόας) ἦτο κάπως αὐστηρότερος. Ἀλλ' εἰς τὸ Διδασκαλεῖον—ἀντιστοιχοῦν τρόπον τινὰ με' τὸ ἰδικὸν μας Γυμνάσιον,— ἡ ἐλευθερία ἐγένετο πολὺ μεγαλητέρα, ἀκόμη δὲ μεγαλητέρα εἰς τὰς σχολὰς τῶν Φιλοσόφων καὶ τῶν Ρητόρων, ἀντιστοιχοῦσας με' τὸ ἰδικὸν μας Πανεπιστήμιον, ὅπου συνεπλήρου τὴν ἀγωγὴν των οἱ ἀθηναῖοι καὶ πέραν τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας.

Ἀλλὰ περὶ τούτων εἰς τὴν προσεχῆ ἐπιστολήν.

Σὰς ἀσπάλαμαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ἄρματωμένος κυνηγὸς γυρνᾷ ἐστὰ ὄρη, ἐστὰ λαγκάδια, ὅπου φωλιάζει ὁ λαγὸς καὶ ἀγρῆμια βόσκουνε κοπάδια.

Καὶ ὅπου περάσῃ καὶ διαβῇ, μόλις ἴγᾳκι κατσομφίση, τρομάζει ὁ κόσμος καὶ βουδῆ καὶ ἀκίνητη τὸν βλέπ' ἡ πλάσι.

Καὶ ὅταν θυμώσῃ, ὦ συμφορά! ὁ κόσμος ὄλος ἀγριεύει καὶ ἡ γῆ στενάζει θλιβερά καὶ ὁ παγερὸς Βορῆας θεριεύει.

Βογγᾶ ἡ θάλασσα βαρεῖα, τὸ ἄρνι ἐστὴν στάνη του παγῶνει καὶ πολιτεῖες καὶ χωριά ὄλα τὸ χιόνι πὰ πλακώνει.

Μὰ κάπου ἔάν χαμογελᾷ, ἡ φύσις, πάλι ἔανασχίνει καὶ ὁ ἥλιος λάμπει ἀπὸ ψηλά καὶ τὴν ζωὴ κρυφὰ ζεσταίνει.

Εἶνε ὁ μῆνας ὁ κακός, τὸ φοβερὸ ποῦ ἔχει ζῶδιο, καὶ φεύγει, φεύγει βιαστικός. — Τρελλὲ Νοεμβρῆ, κατευόδιο! —

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΠΡΟΣ ΤΑΚΤΙΚΗΝ ΑΝΑΝΕΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1899

Εντός ώρισμένης προθεσμίας. — Με δώρα και προνόμια.

Η προοπτική της συνδρομής είναι κανών απαράβατος. Ουδείς εκ των νυν συνδρομητών θα λαμβάνη το φύλλον και κατά το 1899, αν δεν έχη ανανεώσει την συνδρομήν του. Μετά το πρώτον φύλλον του Ιανουαρίου, η αποστολή προς πάντα μη πληρωσάντα θα σταματήσει, και δεν θα επαναληφθή, εμή μετὰ την παραλαβήν του αντίτιμου της συνδρομής.

Από άμμερον λοιπόν αρχίζει η τακτική ανανέωσις της συνδρομής δια το 21ον έτος της Διαπλάσεως 1899. Έντός του παρόντος φυλλαδίου υπάρχει και έν Δελτίον Έγγραφής. Όσοι δεν εψήφισαν και επιθυμούν να λαμβάνουν Διάπλασιν και κατά το προσεχές έτος, άς το συμπληρώσουν, και άς μου το αποστείλουν μετὰ του αντίτιμου ή δρ. 7 δια το Έσωτερικόν, ή δρ. 8 δια το Έξωτερικόν. Όσοι εψήφισαν — διότι προς όλους ανεξαιρέτως θα σταλή, — άς το χρησιμοποιήσουν δια κανέν ξεσπάθωμα.

Οι μέλλοντες ανανεώσουν την συνδρομήν των και οι νέοι όσοι θα έγγραφουν δια το 1899, θα διαιρεθούν εις τρεις τάξεις :

Α. — Είς εκείνους οι όποιοι θάνανεώσουν ή θα έγγραφουν από σήμερα μέχρι της 15 Δεκεμβρίου. (α' προθεσμία.)

Β. — Είς εκείνους, οι όποιοι θάνανεώσουν ή θα έγγραφουν από της 15 Δεκεμβρίου 1898 μέχρι της 10 Ιανουαρίου 1899 (β' προθεσμία.)

Γ. — Είς εκείνους οι όποιοι θάνανεώσουν ή θα έγγραφουν μετὰ την 10 Ιανουαρίου.

Οι μέλλοντες ανανεώσουν ή να έγγραφουν εντός της α' προθεσμίας, ήτοι μέχρι της 15 Δεκεμβρίου, έχουν τα εξής προνόμια :

Δύνανται ναγοράσουν εις τιμάς ήλαττωμένας τας ακόλουθους σειράς τόμων της «Διαπλάσεως» και της «Βιβλιοθήκης.» ή όλας μαζί, ή έκαστην σειράν χωριστά :

Σειρά α'. — Τους έξης 16 τόμους της Α' περιόδου της Διαπλάσεως : 4ον, 5ον, 6ον, 7ον, 9ον, 11ον, 15ον, 16ον, 17ον, 18ον, 19ον, 20ον 21ον, 22ον, 23ον, 24ον, οι όποιοι δλοι μαζί τιμώνται ήρ. 16, μόνον με ήρ. 14. (Χωριστά έκαστον τόμον ήρ. 0,95.)

Σειρά β'. — Τους έξης 6 τόμους της Α' περιόδου της Διαπλάσεως : 1ον, 3ον, 8ον, 12ον, 13ον, 14ον, οι όποιοι δλοι μαζί τιμώνται ήρ. 15, μόνον με ήρ. 12. (Χωριστά έκαστον τόμον ήρ. 2,30.)

Σειρά γ'. — Τους έξης τέσσαρας τόμους της Β' περιόδου της Διαπλάσεως 1894, 1895, 1896, 1897, ή όποιοι δλοι μαζί τιμώνται ήρ. 28, μόνον με ήρ. 18. Χωριστά έκαστον τόμον της Β' Περιόδου άν ήρ. 7, μόνον με ήρ. 5,50.

Σειρά δ'. — Τους τόμους όλους της «Βιβλιοθήκης» ήτοι : (Άγροτικών Οίκισκον, Άνθόσαν, Βαίταν Ζεράη, Βιβλίον Συμπεριφοράς, Θύμα του Φθόνου, Λεύκιμα Μικρών Μυστικών, Μαθητάς του Εύσεβίου, Μαρούσιαν, Μουσάν των Παιδών, Νίκαν Παιδικούς Διαλόγους, Παιδικόν Θέατρον, Παιδικόν Πνεύμα, Πράντα τον Νικίου, Πυριποώλην, και Φάτην) οι όποιοι δλοι μαζί τιμώνται ήρ. 37,35, μόνον με ήρ. 27,50.

Σειρά ε'. — Την Μουσάν των Παιδών και το Παιδικόν Πνεύμα, μαζί και τα δύο, άντι ήρ. 3, μόνον με ήρ. 1,75.

Σειρά στ'. — Το Θύμα του Φθόνου, την Μαρούσιαν, την Νίκαν, και τον Πυριποώλην, μαζί και τα τέσσαρα, άντι ήρ. 15, μόνον με ήρ. 10. (Χωριστά έκαστον των 4 τόμων ήρ. 2,80.)

[Αί παραγγελίαι αὐται πρέπει να συνοδεύονται υπό του αντίτιμου και να γίνουν συγχρόνως με την παραγγελίαν της συνδρομής, ή, αν γίνουν χωριστά, το βραδύτερον μέχρι της 15 Δεκεμβρίου. Πέραν της ημερας ταύτης το προνόμιον δεν διαρκεί, και οι αγοράζοντες τους ανωτέρω τόμους, θα τους πληρώνουν όλοι εις την αρχικήν των τιμήν, ή όποια είναι σημειωμένη εις τών Τιμοκατάλογον των συναποστελλόμενων μετὰ του παρόντος φυλλαδίου. Έγνωσεται, ότι αι έκπτώσεις αὐται ισχύουν και δια τους ήδη ανανεώσαντας την συνδρομήν των δια της Ψηφοφορίας έπομένως όσοι εξ αυτών έλαβον το υπόλοιπον της συνδρομής εις βιβλία, υπολογίσαντες αὐτά με τας αρχικάς τιμάς, άς λογαριάσουν τώρα την έκπτωσιν και άς μου κάμουν νέαν συμπληρωματικήν παραγγελίαν.]

Έκτός των προνομίων τούτων οι μέλλοντες νάνεώσουν ή να έγγραφουν μέχρι της 15 Δεκεμβρίου, καθώς και όσοι ενεγράφησαν ήδη μέχρι σήμερα, θα λάβουν μέρος και εις το Δαχείον των Δώρων, κατά το όποιον 100 συνδρομηταί δια κλήρου εκλεγόμενοι, θα μοιρασθουν δώρα αξίας 700 δραχμών. Αι λεπτομέρειαι του Δαχείου θα όρισθουν εις προσεχές φυλλαδίον.

Οι της β' προθεσμίας, ήτοι οι μέλλοντες νάνεώσουν ή να έγγραφουν από της 16 Δεκεμβρίου 1898 μέχρι της 10 Ιανουαρίου 1899, δεν θα έχωσι μιν προνόμια, θα λάβουν όμως μέρος και αυτοί εις το Δαχείον των Δώρων, εις την Κληρωτίδα του όποίου θα τεθουν τα όνόματα όλων των συνδρομητών του 1899 οι όποιοι θα έχουν έγγραφη μέχρι της 10 Ιανουαρίου.

Τέλος οι μετὰ την 10 Ιανουαρίου μέλλοντες νάνεώσουν την συνδρομήν των οϋτε προνόμια θα έχουν, οϋτε του Δαχείου θα συμμετάσχουν. Άπλως και μόνον θα επαναληφθή ή προς αυτοίς αποστολή του φύλλου, διότι θα τους έχη ήδη διακοπή μετὰ το 1ον φύλλον του Ιανουαρίου.

Σημειώδης δια τους ξεσπαθόνοντας : «Όλα τάνωτέρω προνόμια ισχύουν και δια τους νέους συνδρομητάς, τους έγγραφησόμενους δια του Ξεσπαθώματος εντός των δύο προθεσμιών.

Και ήδη θα παρακαλέσω τους προθυμοτέρους εκ των φίλων μου, όσοι θέλουν να με διευκολύνουν, να σπεύσουν όσον το δυνατόν ένωρίτερον προς ανανεώσιν της συνδρομής των, και να μη άφίσουν τας τελευταίας ημέρας της προθεσμίας, ότε συσσωρεύονται πλέον όλοι και γίνεται τόσοσ δυσχερής ή εργασις.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Γιατί ο Κωστάκης πίνει χίνα, Έλένη ;
— Γιατί θα δώση ξετετασει για το Γυμνάσιον,
Μαρία μου, και ο δάσκαλος του ειπε ότι πρέπει να δυναμώση.

Εστίαη υπό του Άνθισμένου Μενεξέ *

Η Μητέρα. — Γιατί, Ναυτοπούλα παιδι μου, έγγραφες τέτοιον σαχλό Παιδικόν Πνεύμα ;

Η Ναυτοπούλα. — Δεν φταίω εγώ, μαμάκα μου φταίει εκείνος που τα πρωτόγραψε . . .

Εστίαη υπό του Ναυάρχου της Βαρέλλας *

Η μητέρα : — Γιατί, Φιφή, έβαλες τόσοσ μεγάλον ποδήλυρον εις το φορέμα της κόυκλας σου ;

Η Φιφή : — Για να της το μακρύνω, μαμάκα, του χρόνου που θα μεγαλώση !

Εστίαη υπό της Αγής Φιλίας *

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Η ΓΙΑΓΙΑ ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ

ΕΛΑΤΕ λοιπόν να σας βοηθήσω, δια να ιδήτε όλοι την Γιαγιάν της Μαγικής Εικόνας, ή όποια έδημοσιεύθη εις το 40ον φυλλάδιον. Το στήθος της μητέρας σχηματίζει το πρόσωπον της Γιαγιάς ή φούσκα του δεξιού μανικιού της μητέρας, σχηματίζει την σκούριαν της Γιαγιάς. Έν μέρος από το μαξιλάρι του καναπέ, σχηματίζει τον κορμύν της Γιαγιάς, και το υπόλοιπον του σώματός της, περιορίζεται από το σχοινάκι με τόν όποιον εινε δεμνον εις τον καναπέν το ζυλίον αλογάκι του Γιάνκου, και από το άπλωμένον του χέρι με το όποιον κρατεί το μαστίγιον. Και αν γυρίσετε την εικόνα, ώστε το προς τα δεξιά μέρος να έλθη κάτω, θα ιδήτε ότι ο καναπές με τας πλησίον του γραμμάς σχηματίζει μίαν ύψη-

λήν πολυθρόναν, επί της οποίας εκάθησεν ή Γιαγιά και άπεκοιμήθη γλυκά. Ήσυχια να μη την ξεπνήσετε, διότι θα ήτο άχαριστία εκ μέρους σας, άρ' οϋ ή καμένη σάς δεσκέδασε τόσοσ. . . με το κρυφτό της !

Έξακολουθουν οι ένθουσιασμοί δια τον « Πράντα τον Νικίου. » Ακούσατε τί μου γράφει σήμερα ή Ναυτοπούλα : « Οϋδέποτε εφανταζόμην ότι θάναγινοσκα εν τούτοις άριστοϋργημα, έν βιβλίον τόσοσ τερπνόν, τόσοσ έξοχον, και τόσοσ διδασκτικόν συναμα. Δεν θα με πιστεύσης αν σου ειπω ότι έχι μόνον έτελειωσα τον « Πράντα » εις δύο ημερας, άλλ' ή έλαβα καιρον να τον διαβάσω δύο φορές, άλλ' αρχής μέχρι τέλους. . . Το βράδυ, μετὰ το δείπνον, διαν ήλη ή οικουγένεια εινε συννημένη περί της τραπέζης, τον διαβάσω εις έπήκουσ, και τότε να ιδής ένθουσιασμόν ! Μικροί, μεγάλοι, όλοι τον ακούουν με ανοικτόν στόμα . . .

τελοσπάντων Διάπλασις μου, έρχομαι να σ' ευχαριστήσω από καρδιάς δια τας ώραιάς και διασκεδαστικάς ώρας, τας όποιάς μάς έγάρισες, εκδίδουσα έν τούτοις άριστοϋργημα ! » Και τας ευχαριστίας της ή Ναυτοπούλα τας διεβίβασε και προφορικώς, διότι από της παρελθούσης εβδομάδος εύρίσκειται εις τας Άθήνας. — Η Γλυκεία Έλις μου γράφει : « Η γραφή μου άδυνατεί να περιγράψη τον θαυμασμόν μου δια το άριστοϋργημα του Δωρή . . . Τί να σου ειπω, φιλάτη μου ! άνέγνωσα πολλά βιβλία Έλλήνων και ξένων συγγραφέων, οϋδέν όμως μοι έπρόξηνε την έντύπωσιν ήν ο Πράσ ! » — Η Ναυτοπούλα της Άδρου λέγει : « Ολίγον έλειψε να τρελαθώ από την χαράν μου, όταν έλαβα τον « Πράντα τον Νικίου. » Τί ώραϊόν βιβλίον ! πόσον πολύ μάρεσει ! τί άριστοϋργημα ! » Δρ' οϋ το έδιδάσκα μίαν φοράν, και τώρα το επαναλαμβάνω. — Έκ της μακράς επιστολής του Δυγγερνός : « Σπεύδω σήμερα να σου μεταβιβάσω τας ένθερμους ευχαριστίας μου, διότι με έκαμες να πλουτίσω το Ψυχικόν Φαρμακείον μου δι' ενός τόσοσ θαυμασιού φαρμάκου, το όποιον τόσοσ και τόσοσ θα ώρελήσγη. » — Από την επιστολήν της Ταναγραίας Κόρης : « Η χαρά μου διότι είμαι κάτοχος τούτου του θαυμασιού βιβλίου, εινε απεριγράφος : και σε βεβαιώ, αγαπητή μου, χιλίες φορές είπα, πόσον, μα πόσον θα μετανοούσα αν δεν ήμην συνδρομητρια . . . Αυπούμαι μάλιστα που δεν έπρόσθα να στείλω άκόμη δρ. 1,50 δια να τον λάβω χρυσόδετον. . . » — Έάν ήδύναμην (γράφει ή Αγνή Φιλία) θα έσούστανα εις όλους τους συνδρομητάς σου, οι όποιοι δεν ενεγράφησαν εις τον Πράντα, να σπεύσουν το γρηγορίτερον να τον αγοράσουν, δια ναπολύσουν και αυτοί την ευχαριστίαν, την όποιαν άπήλαυσα εγώ και ήλη μου ή οικουγένεια. — Ο Φιλοσοφος Παίς : « Μόλις αυτήν την στιγμήν έλαβα τον « Πράντα » και άνέγνωσα 130 σελίδας. Μου άρέσει περισσότερο από κάθε βιβλίον, που άνέγνωσα έως τώρα. » — Η Τελευταία Χελιδών : « Ο Πράσ ήτο πολύ ανώτερος από τας προσδοκίας μου, και θα μου ήτο άδύνατον να σου περιγράψω τας έντυπώσεις μου. . . Καί ο παιτήρ μου που τον έδιδάσε με άδιάπτωτον ένδιαφέρον μέχρι τέλους, μου ειπε : Πρέπει να ευγνωμωνήμην την Διάπλασιν, που τόσοσ έπιτύχησεν εις την εκλογήν των έργων που εκδίδει. » — Τέλος ο Αρχιναύαρχος Θεμιστοκλής, έμμέτρως, ως εις :

Θαυμάσιος ο Πράσ !
Μανθάνει τις μεγάλα
Διδάγματα και άλλα
Από σπουδαίους νόας.
Εϊκόνας καλλιτέχνη
Γλώσσα πολύ ωραία,
Μετὰ προλόγου έντέχνου
Και με στοιχία νέα !

Παιδί του Λαού, δεκτόν το νέον σου ψευδιώνυμον. « Πράντα » σου έστειλα.

Ροδοσώσιμη Δούκις, σου έστειλα 2 τετράδια Μικρών Μυστικών — της Ρωσικής Καρμελλάς και της Κασσιοπέας — εις την ιδίαν ένθυπώσιν που σου στέλλω το φύλλον. Τα έλαβες ;

Ο Γρότιος, Λούσις, ειπε περί των κακογράφων, ότι μαρτυροϋσιν άδικαίαν και σχεδόν έλλειψιν ανατροφής, διότι σ' εξαναγκάζουν να υποβληθής εις κόπον δια να τους αναγνώσης. « Εδιδούσαμεν — γράφει ή Δούκις σου, — το ποτήρι ήλθεν να τα χείλη μας, και πριν πιούμε, μάς το ετράβηξαν. . . » Ο νοών νοσιτω.

Μία φίλη μου από το Άρσάκιον με πληροφορεί ότι εις την μικράν έσπερίδα, ή όποια εινε την έσπρήν της Άγίας Αναστασίας (όταν έσπράξη ή εκκλησία του Άρσακείου) έπαίχθη μεταξύ των άλλων και ή χωμοφία του κ. Ξενοπούλου. « Το Φόρεμα της Κυρίας. » — « Επέ-

τυχεν έκτακτα, μου γράφει ή φίλη μου ήτο τόσοσ άσπεια, έγαλάσαμεν τόσοσ πολύ, που δεν μπορούσαμεν να ιδούμεν από τα δάκρυα. » Φρόνιμη (Μ. Ζ.) και σύ δεκτός και το ψευδιώνυμόν σου.

Να τάρησος αὐτά, Ναύαρχε της Βαρέλλας, και να στείλης γρήγορα την φωτογραφίαν σου. « Όρίστ' εκεί, που έμάθατε όλοι να κάμνετε γριμάτσας ! »

Άνθισμένε Μενεξέ, σε συγχωρώ με ήλην μου την καρδιάν. « Όσνη λύπην μου έπρόξηνε η προηγουμένη σου επιστολή, τόσοσ χαράν ή σημερινή. Γράψε μου, ως να μη συνέδη τίποτε ! »

Μουσουργέ, δεκτόν το νέον σου ψευδιώνυμον. Περιμένω το Έμβαστήριον, το όποιον συνθέσεις προς τιμήν μου.

Τίλδ του Ηηλιού (Γ. Π.) νέε μου φίλε, αὐτό το ψευδιώνυμον σου έξέλεξα.

Πραγματικώς, « Ηρω του Μεσαιορος, βλεπω μεγάλην διαφοράν εις τας επιστολάς σου. Απο πέρυσσι προώδιωτες πολύ ευγε. Και ο κ. Φαίδιον σε συχαίρει και σ' ευχαριστεί δια όλα γράφεις.

Νύμφη του Βορρά, έχεις πολύ άδικον. Πρωτον σου άπαντώ πάντοτε, όταν μου γράφης δεύτερον, κανείς δεν έσκέψη να κρηφή εις το δωμάτιόν του δια ναπορύγη μίαν τόσοσ ωραίαν διασκεδασιν. Πίστευσε το, άρ' οϋ σου το λέγω.

Μετὰ βαθυτάτης θλίψεως σάς αναγγέλλω τον θάνατον του λατρευτού μου φίλου Θεοδώρου Γ. Αλεξάνδρου, εκ Τυρνάβου. το γνωστόν υπό το ψευδιώνυμον Κορυφή του Ολίμπου σπουδαίωσας. Τα θερμάτα συλλυπητήρια μου προς την τόσοσ τεθλιμμένην αδελφήν του και αγαπητήν μου φίλην Κούλαν.

Πλήθος, πλήθος γραμμάτων λαμβάνει ο Άνανίας, εις άπάντησιν του ιδιού του. Να ιδούμεν ποίον θα εινε το καλλίτερον.

Αδπαθώδη, πληροφορία : — Ο Λαδοσώσιμος Ποιτικός πληροφορεί τους φίλους μου ότι θνοιάζεται Άνδρέας Ν. Νικολόπουλος και ότι του λοιπού θα φαίνεται με τόνωμά του — ο Ναυτραδάδην Χόντις δέχεται την αλληλογραφίαν την όποιαν έπρότεινε ή Νεαρά Καλλιτέχνις και άς τη γράψη (ως προς τα Μυστικά ή δεχόμενος στέλλει πρώτος τετράδιον) — ο Ανεμοστρόβιλος χαιρετά οικουγενειάκας τον Πιστόν Σύμμαχον, τον ευχαριστεί δε και ή Μυλαίδη διότι τον ένθυμώθη — Ο Στρατηγός Αντίβιος ζητεί αλληλογραφίαν με τον Περσέα — Ο Άδάμ Κ. Θεοφύλακτος άσπάζεται τον Μικρόν Πιανίσταν και περιμένει να κάμη αρχήν της αλληλογραφίας, την όποιαν δέχεται ευχαριστάς — ή Ομίχλη της Άγγλιας ζητεί τάρχηά του Ποταμού Εβρότα — ο Εδφορίων ζητεί τάρχηά του Αφρόν — ή Ποιήτρια Σαπαφώ πληροφορεί τον Κροκώδειλον του Νείλου ότι οϋδέποτε έλαβε Μ. Μυστικά του, και τον παρακαλεί να της στείλη — ή Τίς της Νυκτός πληροφορεί τον Μικρόν Πιανίσταν ότι τάρχηά του εινε Β. Η. Β. Ζητεί δε και τα ιδικά του, καθώς και τα του Κεραυνός — Ο Άκρίτας πληροφορεί τον Εϋφορίωνα ότι δέχεται την μετ' αυτού αλληλογραφίαν, και άς τη γράψη — Ο Μελαγχολικός Ναυτης ζητεί τάρχηά της Χλώς του Κηρυσού — ή Ήκτωρια Αποστολλίδου συχαίρει τον Δμν. Δρίβαρ δια το βραβείον του — Ο Φάλασαρ συχαίρει δια το βραβείον τον Ναύαρχον της Βαρέλλας, που έβγαλεν άσπροσώπους τους Σμυρναίους, όπως ή Ιωνική Ακτή τας Σμυρναίας — Ο Δρομεός Φειδιππίδης συχαίρει τον Δυγγερνός και την Ζέφυριαν δια τας άπάντησεις των εις την Θ' Κυριακήν — ή Αιγυναία Άθηνά πληροφορεί τον Αεροναύτην των Βοσγίων ότι τάρχηά της εινε Σ. Α. ευχαριστεί τον Λούσιον δια τα συχαρητήρια του και ζητεί τάρχηά του,

ως και αλληλογραφίαν μετὰ της Έαρινής Πρωίας — Ο Άνθισμένος Μενεξές, επειδή θάναχωρήσγη προσεχώς εις Άγγλιαν, παρακαλεί όσους του έπείλουν Μ. Μυστικά, να του τα στείλουν γρήγορα — Ο Μικρός Έθελοντης άσπάζεται τον Έρρίκον Ίσααρόβσκη και τον έρωτά που κατοικεί. — Άλλαί τινές πληροφορία παραλείπονται και σήμεραν έλλείψει χώρου.

Μικρά Μυστικά επιθυμούν νάνταλλάξουν : — ή Νοδσα της Αστρονομίας με τον Φαίθωνα Σαμαροϊδην και Ιωάνναρ Μαρκέττη — Ο Στρατηγός Αντίβιος με τον Άστέρα του Βέγα — ή Μαγευμένη Ακρογιαλιά με την Απάγειον Άδραν, Δον Κολοκώσθαρ Πάτεραν, Τποφήριον Δόκιμον και Μοδσαν της Αστρονομίας — ή Τπολαίς με τον Τποφήριον Δόκιμον. Αργυροστοφο Άπόλλων, Πηφ Πάφ, Έξέδραν του Φαλήρου και Ιππότην της Έλεεινης Μορφής — το Έλληνικόν Τορπιλλοδδλον με τον Ιππότην Γουλιέλμον — Ο Π. Αγγ. Κουλούρις με τον Λάμπρον Παπαγεωργίου, Αρτίο Μαστέλλο και Βασιλέα των Ορέων — Ο Βασιλεύς των Ορέων με τον Ροβινδώνα Κροδσον, Λούσιον, Άγγριον Μάγδην, Ναύαρχον της Βαρέλλας και Ναυτοπούλαν — ή Βασαρίδα με την Διχμάλωτον Χελιδόνα, Βαρχον της Φρεατίας, Νασκών Δαμάσκου, Έλληνικήν Θάλασσαν και Βασιλέα των Αρθέων — ή Κασσιόπεια με τον Βασιλειον Λεοντόπουλον — ή Χειμωνιάτικη Διακάδα με την Ναυτοπούλαν, Φάλασαρ, Έλληνικήν Θάλασσαν και Ναύαρχον της Βαρέλλας — ή Αιλή Άραβατινός με τον Ιππότην των Αθηνών — ή Καλλιρόη Σαΐζου με το Φωτοδδλον Άστρον, Μοδσαν της Αστρονομίας, Μίαν Τρελοϋλαν, Κάτσε Βρόστο και Βασιλέα των Αρθέων — Ο Άνθισμένος Μενεξές με την Πεταλούδα των Σερρών, Ξενητευμένην της Κύπρου, Αφρόδισσαν, Κόρην του Βουνοσ και Αφροίμερον Κόμη — ή Αιγυναία Άθηνά με την Έαρινήν Πρωίαν και Λούσιον — ή Ροδοσώσιμη Δούχη με την Γλυκείαν Αράμνησαν και Αρατέλλουσαν Σελήνην — Ο Δυγγερνός με τον Άνθισμένον Μενεξέν, Βοσπίδα, Ιωάνναρ Μαρκέττη και Δ. Π. Δρίβαρ — Ο Δρομεός Φειδιππίδης με το Άνθος της Ιαπωνίας, Βραχον της Φρεατίας και Ιππότην Μαντζουραναρ — ή Ταταγραία Κόρη με την Ένδοξον Ημέραν και Μυστικήν Φωγήν — Ο Φρόνιμος με τον Αργύρη Σαποναρήν, Τελευταία Χελιδόνα, Όχραν Σελήνην, Χειμωνιάτικην Διακάδα και Μοδσαν της Αστρονομίας — Ο Μελαγχολικός Ναυτης με την Άδραν του Βουνοσ, Διρκ Πέτερς, Χειμωνιάτικην Διακάδα, Κροκόπεπλον, Ηδ και Φωτοδδλον Τόξον — Ο Μπάμ. Μπουμ με τον Π. Α. Κουλούρη, Μικρόν Αθάβαλον, Α. Παπαγεωργίου Βασιλέα των Ορέων και Αρτίο Μαστέλλο — ή Βασιλίσσα Μιργώ με την Ομίχλην της Άγγλιας, Ανεμοστρόβιλον, Έλληνικήν Σμυαίαν, Έλληνίδα Καλλιτέχνιδα και Νεαρά Καλλιτέχνιδα — Ο Τίς της Νυκτός με τον Κεραυνόν, Έκτορα τον Τροδα, Ειρήνην Έσραμίδου, Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα και Τρομαράν — ή Κάμερ Σιλβα με τον Αργυναύτην Εβριθόδην, Βασιλέα των Αρθέων, Βασιλέα των Κυλάδων, Νοσταλγόν Έλληνα και Αρχιτροπτήρη Μιλτιάδη — Τί με μέλει με τον Εαρθόν Γαλανομάτην και Αργιναύτην Θεμιστοκλέα — Ο Πεινασμένος Λύκος με την Γλυκείαν Αηδόνα — Ο Αρχιτροπτήρης της Μιλτιάδης με την Έβριθράν Θάλασσαν, Μίαν Τρελοϋλαν, Μικρόν Τωμαριστήν, Ροβινδώνα Κροδσον και Στασμένον Φεγγίτην — Ο Άνδρέας Ν. Νικολόπουλος με την Σοφίαν Άμαλίζα,

